

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13.09.2005, sp. zn. 4 Tz 112/2005, ECLI:CZ:NS:2005:4.TZ.112.2005.1

Číslo: 21/2006

Právní věta: I. Protože trestní stíhání se zahajuje vždy pro konkrétní skutek, a nikoli pro jeho právní kvalifikaci (§ 160 odst. 1 tr. ř.), případná změna právní kvalifikace stíhaného skutku v průběhu trestního stíhání bez dalšího neodůvodňuje postup odvolacího soudu podle § 260 tr. ř., tj. vrácení věci státnímu zástupci k došetření, neboť v takovém případě se nejedná o neodstranitelnou procesní vadu. O uvedenou vadu však jde tehdy, je-li podána obžaloba pro jiný skutek, než pro který bylo zahájeno trestní stíhání, a v takovém případě je nutno podle § 260 tr. ř. vrátit věc státnímu zástupci k došetření. Naproti tomu důvod pro vrácení věci státnímu zástupci ze stadia odvolacího řízení od účinnosti zák. č. 265/2001 Sb. (tj. od 1. 1. 2002) již nezakládá požadavek náležitého objasnění věci, a to ani tehdy, jestliže by se jednalo např. o rozsáhlé a před soudem obtížně proveditelné dokazování.

II. Čin pachatele spáchaný před účinností zák. č. 537/2004 Sb. (tj. před 22. 10. 2004), který vykazuje zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu obchodování s lidmi za účelem pohlavního styku podle § 246 tr. zák. (v tehdy platném a účinném znění), po účinnosti citovaného zákona nelze s ohledem na ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. posoudit jako trestný čin obchodování s lidmi podle § 232a tr. zák., byť by naplňoval všechny jeho zákonné znaky, neboť tato právní kvalifikace není pro pachatele příznivější. V takovém případě lze skutek kvalifikovat jako trestný čin obchodování s lidmi za účelem pohlavního styku podle § 246 tr. zák. ve znění účinném v době spáchání činu. Skutkové podstaty obou těchto trestných činů však nejsou zcela shodné, a proto v případě, když skutek nevykazuje všechny zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu obchodování s lidmi podle § 232a tr. zák. ve znění účinném od 22. 10. 2004, nelze jej posoudit ani jako trestný čin obchodování s lidmi za účelem pohlavního styku podle § 246 tr. zák. ve znění účinném v době jeho spáchání, ale v úvahu přichází jeho posouzení jako trestného činu kuplířství podle § 204 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.09.2005

Spisová značka: 4 Tz 112/2005

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Časová působnost trestních zákonů, Kuplířství, Obchodování s lidmi, Řízení o odvolání, Vrácení věci státnímu zástupci

Předpisy: § 16 odst. 1 tr. zák.

§ 204 odst. 1 tr. zák.

§ 232a odst. 1 tr. zák.

§ 260 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbirkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti v neprospěch obviněných J. M., R. N., M. D a V. S., rozhodl tak, že pravomocným usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 12. 2004, sp. zn. 10 To 140/2004 byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 260 tr. ř. ve prospěch obviněných.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 9. 2004, sp. zn. 33 T 3/2004, byli obvinění J. M., R. N. a V. S. pod bodem I. výroku rozsudku uznáni vinnými trestným činem obchodování s lidmi za účelem pohlavního styku podle § 246 odst. 1, 2 písm. d) tr. zák., jehož se dopustili tím, že v době od 1. 7. 2002 do 23. 8. 2002 obvinění J. M. a R. N. přijali do svých podniků R. a R. v H., okres Ch., k provozování prostituce ženy jménem S. K. a T. Ch., ačkoliv věděli, že je nezjištěná osoba najala ve státě Ukrajina k provozování prostituce v České republice, obviněný V. S. dne 6. 8. 2002 vlastním vozidlem přepravil z polského území přes hraniční přechod N. do Ch. ženu jménem S. K., kde jí předal jízdenku na vlak do Ch. s instrukcí, že ji bude na nádraží v Ch. čekat muž, u kterého bude pracovat, tímto mužem byl obviněný J. M., který jednal s vědomím, že tato žena byla ve státě Ukrajina najata k provozování prostituce na území České republiky. Pod bodem II. výroku rozsudku bylo jednání obviněných J. M. a R. N. právně kvalifikováno jako trestný čin kuplířství podle 204 odst. 1 tr. zák., jehož se oba obvinění dopustili tím, že v době od 1. 7. 2002 do 2. 4. 2003 soustavně organizovali prostituci v okrese Ch. v nočních podnicích R. na adrese H. a R., na adrese H. a v nočním podniku R. L. s původním názvem G. na adrese A., S., obviněný J. M. fakticky celý provoz nočních podniků ovládal a spolu s obviněnou R. N., která byla formálním provozovatelem podniků, řídili jejich chod, kde byla pod záminkou pohostinské a ubytovací činnosti provozována prostituce ženami převážně z Ukrajiny, které poskytovaly zákazníkům pohlavní styk za ceny stanovené obviněným J. M. a takto vydělané peníze odevzdávaly jemu a obviněné R. N., přičemž zpočátku to byly všechny peníze, z nichž byly hrazeny dluhy vzniklé zprostředkováním jejich dopravy a v souvislosti s vyřizováním úředních formalit, později těmto ženám obvinění ponechávali 50 % z částky, jež vydělávaly prostitucí, a v případě jejich nekázně jim obvinění z peněz strhávali částky pod záminkou finančních pokut; takto ve svých podnicích ubytovali za účelem provádění prostituce celkem 56 žen. Pod bodem III. výroku rozsudku bylo jednání obviněného M. D. kvalifikováno jako pomoc k trestnému činu kuplířství podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 204 odst. 1 tr. zák., jehož se dopustil tím, že v době od 1. 7. 2002 do 2. 4. 2003 spolupracoval s obviněnými J. M. a R. N. při opatrování přesně nezjištěného množství žen k provádění prostituce v jejich podnicích R. a R. v H. a G. v A., a to nejméně jejich dopravou do těchto podniků.

Za to byl obviněnému J. M. uložen podle § 246 odst. 2 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 51 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen i trest propadnutí majetku, který podle § 52 odst. 1 tr. zák. postihuje jeho celý majetek.

Obviněné R. N. byl podle § 246 odst. 2 tr. zák. uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 4 roky, pro jehož výkon byla podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazena do věznice s dozorem, a i jí byl uložen trest propadnutí celého jejího majetku.

Obviněnému M. D. byl podle § 204 odst. 1 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 57 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen i trest vyhoštění, a to podle § 57 odst. 2 tr. zák. na dobu neurčitou.

Obviněnému V. S. byl podle § 246 odst. 2 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání 3 roky. Podle § 58 odst. 1 a § 60a odst. 1, odst. 2 tr. zák. mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební

dobu v trvání 3 roky za současného uložení dohledu nad obviněným.

Proti citovanému rozsudku podali odvolání všichni obvinění a také krajská státní zástupkyně v neprospěch všech obviněných. Z podnětu těchto odvolání rozhodl Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 16. 12. 2004, sp. zn. 10 To 140/2004, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. a), c), d) tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 260 tr. ř. vrátil věc státnímu zástupci k došetření.

Proti tomuto usnesení Vrchního soudu v Praze podal ministr spravedlnosti stížnost pro porušení zákona v neprospěch všech obviněných. Podle jeho názoru byl tímto usnesením ve prospěch obviněných porušen zákon v ustanoveních § 260 a § 2 odst. 4 tr. ř.

Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí odůvodnil aplikaci ustanovení § 260 tr. ř. tím, že v době rozhodování soudu druhého stupně došlo ke změně zákonné úpravy, když novelou trestního zákona provedenou zákonem č. 537/2004 Sb. bylo zrušeno ustanovení o trestném činu obchodování s lidmi za účelem pohlavního styku podle § 246 tr. zák. a nahrazeno ustanovením o trestném činu obchodování s lidmi podle § 232a tr. zák. Podle názoru vrchního soudu došlo k objektivnímu porušení zákona tím, že obvinění byli uznáni vinnými trestným činem, který již neexistoval v době rozhodování odvolacího soudu. Vrchní soud odůvodnil svůj procesní postup tím, že je nutné obviněným sdělit obvinění pro takový trestný čin, který zná platný trestní zákon, a současně jim musí být umožněno vyjádřit se k novému obvinění a uplatnit obhajobu. Ministr spravedlnosti v této souvislosti vytýká vrchnímu soudu užití terminologie, která ignoruje platnou právní úpravu vyplývající z ustanovení § 160 odst. 1 tr. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2002, podle kterého se obvinění nesděluje, ale zahajuje se trestní stíhání konkrétní osoby formou usnesení.

Dále podle ministra spravedlnosti právní názor vyslovený odvolacím soudem odporuje znění a smyslu ustanovení § 160 odst. 1 a § 260 tr. ř. Trestní stíhání se zahajuje pro konkrétně vymezený skutek, nikoli pro jeho právní kvalifikaci. Ministr spravedlnosti považuje postup podle § 260 tr. ř. za možný pouze v tom případě, kdyby státní zástupce dostal pokyn zahájit trestní stíhání pro skutek, pro který dosud trestní stíhání vůbec nebylo zahájeno. V takovém případě by šlo o neodstranitelnou procesní vadu. Jak dále ministr spravedlnosti uvedl, takovouto vadou však předmětné trestní řízení netrpí a ani odvolací soud nevytýká nesoulad mezi podanou obžalobou a usnesením policejního orgánu ze dne 2. 4. 2003, kterým bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno trestní stíhání všech obviněných.

Stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že dojde-li ke změně trestního zákona v průběhu trestního řízení, při respektování ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. musí na tuto okolnost reagovat ten orgán, u něhož se vede trestní stíhání v době změny zákona. Vrchní soud v Praze se vůbec nezabýval věcí z tohoto pohledu, na což ministr spravedlnosti usuzuje z názoru vrchního soudu, podle že by věc mohla být posouzena podle § 232a tr. zák. v platném znění. Podle názoru ministra spravedlnosti nic nebránilo odvolacímu soudu v tom, aby sám adekvátně reagoval na nastalou změnu právní úpravy, tj. aby po zrušení rozsudku soudu prvního stupně sám ve věci rozhodl a na popsání jednání užil právní kvalifikaci, která je pro pachatele příznivější z hlediska ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák., a aby jednání obviněných J. M., R. N. a V. S. pod bodem I. výroku o vině kvalifikoval jako trestný čin kuplířství podle § 204 tr. zák., popřípadě u obviněného V. S. toto jednání kvalifikoval jako pomoc podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k tomuto trestnému činu. Pokud odvolací soud považoval za nutné doplnit dokazování v nějakém směru, mohl věc po zrušení rozsudku vrátit soudu prvního stupně, neměl však splněné procesní podmínky pro to, aby postupoval podle § 260 tr. zák.

Nejvyšší soud přezkoumal napadené rozhodnutí a shledal, že zákon byl porušen.

V odůvodnění napadeného usnesení vrchní soud jen velmi stručně uvedl, co ho vedlo k užití ustanovení § 260 tr. ř. Ve vztahu k výroku o vině trestným činem obchodování s lidmi za účelem pohlavního styku podle § 246 tr. zák. odvolací soud konstatoval, že novelou trestního zákona, jež byla

provedena zákonem č. 537/2004 Sb. s účinností od 22. 10. 2004, bylo zrušeno ustanovení § 246 tr. zák. a nahrazeno ustanovením o trestném činu obchodování s lidmi podle § 232a tr. zák., který se svými znaky poněkud odlišuje od předcházející právní úpravy. V době rozhodování odvolacího soudu tak došlo k objektivnímu porušení zákona, pokud byli obvinění J. M., R. N. a V. S. uznáni vinnými trestným činem, který již není uveden ve zvláštní části trestního zákona. Odvolací soud tak konstatoval, že je nezbytné věc vrátit státnímu zástupci k došetření, aby bylo obviněným sděleno obvinění pro takový trestný čin, který zná stávající trestní zákon v platném znění, a aby jim bylo umožněno vyjádřit se k novému obvinění a uplatnit svou obhajobu. V této souvislosti je třeba akceptovat stížnostní námitku ministra spravedlnosti, že terminologie užitá vrchním soudem v napadeném usnesení neodpovídá platnému ustanovení § 160 odst. 1 tr. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2002, podle něhož se obvinění nesděluje, ale trestní stíhání konkrétní osoby se zahajuje usnesením. Vrchní soud nadto opřel své rozhodnutí o vrácení věci státnímu zástupci k došetření o návrh obviněné R. N., který shledal důvodným, tj. aby byly v řízení vyslechnuty všechny jednotlivé poškozené, které měly v jejich podnicích provozovat prostituci.

Podle Nejvyššího soudu právní názor vrchního soudu koliduje se zákonným zněním ustanovení § 260 a § 160 odst. 1 tr. ř. a se smyslem těchto ustanovení. Trestní stíhání se podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahajuje pro konkrétně vymezený skutek, nikoli pro jeho právní kvalifikaci. Rozhodující pro posouzení, zda bylo usnesením zahájeno trestní stíhání, je popis skutku, nikoli jeho právní kvalifikace, a proto pokud byly od počátku trestního řízení známy a v usnesení o zahájení trestního stíhání popsány všechny potřebné znaky trestného činu – tedy objekt, objektivní stránka, subjekt, subjektivní stránka a protiprávnost, jedná se již od počátku trestního stíhání o řízení o tomto skutku, bez ohledu na to, že by posléze mohl být skutek právně kvalifikován jinak, než jakou právní kvalifikaci zvolil např. policejní orgán. Rozhodnutí podle § 260 tr. ř. o vrácení věci státnímu zástupci k došetření s pokynem, aby bylo zahájeno trestní stíhání, by bylo důvodné jen v případě, kdyby státní zástupce podal obžalobu pro skutek, pro který vůbec nebylo zahájeno trestní stíhání. V případě takového právního stavu by byl požadavek na došetření důvodný, neboť by šlo o procesní vadu neodstranitelnou v řízení před soudem. Touto vadou však řízení v posuzované věci netrpí a odvolací soud také nevytkl žádný nesoulad mezi podanou obžalobou a usnesením policejního orgánu ze dne 2. 4. 2003, kterým bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno trestní stíhání všech obviněných.

Dojde-li ke změně hmotněprávní úpravy v průběhu trestního stíhání, musí na tuto změnu při respektování ustanovení o působnosti trestních zákonů podle § 16 odst. 1 tr. zák. reagovat ten orgán činný v trestním řízení, před kterým se vede řízení v daný okamžik změny zákona. V obecné rovině není vyloučeno, že skutek bude nadále posuzován podle ustanovení trestního zákona zrušeného novelou v případě, že tento skutek je i nadále trestným činem a že dřívější právní úprava je pro pachatele příznivější (nebo stejně příznivá jako nová právní úprava). Rovněž tak při zachování totožnosti skutku může být skutek posouzen i podle nového ustanovení trestního zákona, je-li to pro pachatele příznivější, byť toto ustanovení zákon před novelizací vůbec neobsahoval. Byla-li obžaloba podána pro skutek, pro který bylo řádně zahájeno trestní stíhání, nemůže být změna hmotněprávní úpravy, jež nastala po vyhlášení rozsudku soudem prvního stupně, důvodem k procesnímu postupu podle § 260 tr. ř. Je třeba přisvědčit názoru stěžovatele, že by bylo absurdní považovat za vadu přípravného řízení okolnost, že orgán rozhodující o zahájení trestního stíhání při vydání usnesení podle § 160 odst. 1 tr. ř. nepřihlížel k budoucí změně trestního zákona.

Důvodem pro vrácení věci státnímu zástupci k došetření ze stadia odvolacího řízení již není pouhý požadavek náležitého objasnění věci, jak tomu bylo před účinností zákona č. 265/2001 Sb., a to ani tehdy, jestliže by se jednalo o nedostatečně skutková zjištění znamenající obtížné a rozsáhlé došetření skutečností důležitých pro rozhodnutí ve věci, jež by soud prvního stupně nemohl provést rychleji než státní zástupce. Z hlediska aplikace ustanovení § 260 tr. ř. je proto bez významu požadavek na provedení výslechu jednotlivých žen, které jsou uvedeny pod bodem II. výroku

rozsudku soudu prvního stupně a jež byly zjednány k provozování prostituce. Proto je nutné přisvědčit názoru ministra spravedlnosti, že dokazování v tomto rozsahu není potřebné pro skutková zjištění, o nichž nejsou důvodné pochybnosti, a je zřejmě i neproveditelné, když se jedná o občanky Ukrajiny, jejichž současný pobyt není znám.

Nedostatečná aplikace ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. v napadeném rozhodnutí Vrchního soudu v Praze je zřejmá i z jeho závěru, v němž soud poukazoval na možnost posouzení věci podle ustanovení § 232a tr. zák. v platném znění. Není pochyb o tom, že ustanovení § 246 tr. zák. bylo zrušeno a v době rozhodování vrchního soudu měl tento soud zkoumat, zda skutek popsáný pod bodem I. výroku o vině vykazuje zákonné znaky některého z trestných činů, jenž je uveden v nové právní úpravě, a která z právních úprav je pro pachatele příznivější.

Trestného činu obchodování s lidmi za účelem pohlavního styku v jeho základní skutkové podstatě podle § 246 odst. 1 tr. zák. ve znění platném do 21. 10. 2004 se dopustil ten, kdo do ciziny nebo z ciziny zlákal, najal nebo dopravil jiného v úmyslu, aby ho bylo užito k pohlavnímu styku. Trestného činu obchodování s lidmi podle § 232a odst. 2 tr. zák. (aplikace ustanovení § 232a odst. 1 tr. zák. nepřichází v úvahu, neboť žádná z osob dotčených trestnou činností nebyla mladší 18 let) se dopustí ten, kdo jiného za použití násilí, pohrůžky násilí nebo lstí anebo zneužitím jeho omylu, tísně nebo závislosti, přiměje, zjedná, najme, zláká, dopraví, ukryje, zadržuje nebo vydá, aby ho bylo užito k účelům dále uvedeným pod písmeny a) až c) tohoto ustanovení. Z hlediska posuzované trestní věci přichází v úvahu účel uvedený pod písm. a), tj. užití k pohlavnímu styku nebo jiným formám sexuálního obtěžování nebo zneužívání.

Skutkové podstaty trestných činů podle § 246 odst. 1 tr. zák. a podle § 232a odst. 2 tr. zák. se zcela nekryjí. Obě postihují jednání pachatele, který jiného zlákal, najal nebo dopravil, aby ho bylo užito k pohlavnímu styku. Ustanovení § 246 odst. 1 tr. zák. dále vyžadovalo, aby se tak stalo z ciziny nebo do ciziny. Naproti tomu ustanovení § 232a odst. 2 písm. a) tr. zák. vyžaduje, aby pachatel k tomuto zlákaní, najmutí či dopravení užil násilí, pohrůžky násilí nebo lsti, anebo aby zneužil omylu, tísně nebo závislosti jiného. Okolnost, zda se tak stalo do ciziny nebo z ciziny, je z hlediska současné právní úpravy irrelevantní.

Skutek, tak jak je vymezen ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, neobsahuje skutkové okolnosti odpovídající použití násilí, pohrůžky násilí atd., a nelze tedy tento skutek podřadit pod skutkovou podstatu trestného činu podle § 232a odst. 2 písm. a) tr. zák. pro nedostatek formálních znaků uvedené skutkové podstaty. Z hlediska ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. je aplikace ustanovení § 232a tr. zák. v posuzované trestní věci ostatně vyloučena již z toho důvodu, že trestní sazby podle § 232a tr. zák. v základních a kvalifikovaných skutkových podstatách jsou pro pachatele výrazně přísnější, nežli tomu bylo v základních i kvalifikovaných skutkových podstatách trestného činu podle § 246 tr. zák. Vrchní soud v napadeném usnesení naznačuje právě možnost užití právní kvalifikace podle § 232a tr. zák., byť tak nečiní zcela jednoznačně vzhledem k nedostatečné odůvodněnosti jeho rozhodnutí. Jednání obviněných však nelze po dni 21. 10. 2004 kvalifikovat ani jako trestný čin obchodování s lidmi podle § 246 tr. zák., neboť současná právní úprava již neobsahuje speciální skutkovou podstatu, která by přísněji postihovala zjednání, najmutí atd. jiného k pohlavnímu styku v případě, že se tak stane z ciziny nebo do ciziny, a je tedy v tomto směru příznivější pro obviněné.

To však neznamená, že by jednání obviněných J. M., R. N. a V. S. uvedené pod bodem I. výroku o vině bylo beztrestné. Ustanovení § 246 odst. 1 písm. d) tr. zák. ve znění platném do 21. 10. 2004 bylo speciálním k ustanovení § 204 odst. 1 tr. zák. Trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1 tr. zák. nebyl dotčen novelou trestního zákona účinnou od 22. 10. 2004. Objektem obou trestných činů byly morální zásady a svoboda rozhodování v pohlavní oblasti, přičemž skutková podstata trestného činu podle § 246 odst. 1, 2 písm. d) tr. zák. postihovala útoky proti těmto objektům spáchané z ciziny nebo do ciziny. K naplnění základní skutkové podstaty trestného činu kuplířství podle § 204 odst. 1 tr. zák.

postačuje pouhé zjednání jiného k prostituci nebo kořistění z ní. Skutkové okolnosti popsane pod bodem I. výroku o vině přitom nepochybně odpovídají znakům této skutkové podstaty. Sazba trestu odnětí svobody uvedená v ustanovení § 246 odst. 2 tr. zák. činila 3 až 8 let, mírnější je i trestní sazba u kvalifikovaných skutkových podstat trestného činu kuplířství podle § 204 odst. 3 tr. zák., která činí 2 až 8 let.

Odvolačímú soudu tak nic nebránilo v tom, aby dostál povinnostem, které mu vyplývaly z ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř., a aby sám adekvátně reagoval na nastalou změnu právní úpravy, tj. aby po zrušení rozsudku soudu prvního stupně postupoval v intencích ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. a kvalifikoval jednání obviněných J. M. a R. N. pod bodem I. výroku o vině jako trestný čin kuplířství podle § 204 tr. zák. a jednání obviněného V. S. jako pomoc k tomuto trestnému činu podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. Pokud odvolací soud považoval za nutné doplnit v nějakém směru dokazování, což nevyplývá z odůvodnění napadeného usnesení, mohl teoreticky po zrušení rozsudku soudu prvního stupně věc vrátit tomuto soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl; v žádném případě však nemohl postupovat podle § 260 tr. ř.

Vzhledem k výše uvedené argumentaci Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že napadeným usnesením Vrchního soudu v Praze byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 260 tr. ř. ve prospěch obviněných J. M., R. N., M. D. a V. S. Vzhledem k tomu, že zákon byl porušen ve prospěch obviněných, musel se Nejvyšší soud omezit pouze na tzv. akademický výrok.